

[Wilhelm.]

Der sker i forvejen en vidtgående tilside-sættelse af muligheden for reelle lønforhandlinger ved centraliserede, topstyrede forhandlinger, ved sammenkædningsregler, ved massiv indoktrinering med virksomhedernes og selskabernes, dvs. med aktionærernes, med kapitalens synspunkter og problemstillinger, praktiseret af organisationernes topfolk, af regeringen, af dertil indrettede organer som det økonomiske råd, af pressen osv. Det gør enhver tale om frie forhandlinger i forvejen kompromitteret.

Traditionen for regeringsindgreb, som vel at mærke er skabt netop af socialdemokratiske regeringer, har yderligere udhulet begrebet overenskomstforhandlinger. Men et forhåndsindgreb som dette her er dog den mest konsekvente tilsidesættelse af lønarbejdernes indflydelse på egne vilkår, der endnu er set herhjemme.

Det påstås, at indkomspolitikken skal gælde alle former for indkomster, men se så på forslaget her: alt det konkrete i teksten, de særlige grænser for dyrtidsregulering, for overenskomstresultater og for lønglidning gælder alene lønarbejdere. Det kunne så være, fordi indkomspolitikken over for andre grupper var konkretiseret i andre forslag, men hvor er de? Der er lov om udbytter, og der er lov om priser og avancer. Men om de så blev taget i brug sammen eller oven på hinanden, så sikrer de ikke, ja, de tager ikke engang sigte på, at kapitalejerne skal nøjes med 6 pct.s stigning. Hvis ikke disse forslag blot skulle være kosmetik over henlæggelsesfiduser for indkomststigninger, som langt kan overstige 6 pct., så skulle bestemmelserne jo være udformet sådan, at de 6 pct. for den enkelte virksomhed skulle omfatte udbytte, henlæggelser, inflationsgevinst og anden form for kapitalgevinst tilsammen. Ord noget sådant er der naturligvis ikke ét ord om i dette indkomspolitiske komplekse.

Hvor har man sikret eller blot forsøgt at sikre, at renten ikke stiger mere end 6 pct.? Hvor har man forhindret børshajerne i at få indkomststigninger på over 6 pct.? Hvor har man sørget for, at ejere af fast ejendom ikke får indkomststigninger af kapitalgevinster på over 6 pct.? Hvor har man garderet sig imod, at huslejestigninger vil give udlejere indkomststigninger på over 6 pct.?

Intet af dette er sikret. Det er end ikke forsøgt, og det er heller ikke hensigten.

For øvrigt, ikke fordi det på nogen måde er afgørende for VS, men fordi det dog skal gøres bekendt, hvad forliget indeholder, er dette beslutningsforslag udformet sådan, at ingen lønarbejdergruppe overhovedet kan nå de omtalte 6 pct., hvis forliget skal overholdes. Vi har økonomiministeriets ord for, at 2 dyrtidsportioner i gennemsnit for LO-området svarer til 3½ pct. af lønnen og for tjenestemandsområdet endnu mindre. Derfor støder man imod 2 pct.s-reglen, før man overhovedet når de 6 pct. For 2 pct. oven på dyrtidsportionernes 3½ pct., det kan aldrig blive mere end 5½ pct., hvis forliget skulle overholdes, hvad det naturligvis ikke skal. For det ville betyde en købekraftforringelse på over 5.000 kr. på årsbasis i gennemsnit for en familie, hvis prisudviklingen i øvrigt fortsætter på det endda forholdsvis lave niveau, den har været på i det sidste halvandet år.

Men det skal ikke overholdes. Som økonomiministeren har sagt: der er ikke meget ved at vedtage noget, som ikke accepteres på arbejdspladsernes, for så kan det ikke gennemføres. Det er korrekt, og det skal man vide at benytte sig af på arbejdspladserne. Dette forlig skal og kan væltes. Det havde efter VS' mening været klart at foretrække med et valg fremfor dette forlig. Derfor mener vi også stadig, at venstrefløjspartierne i tirsdags burde have kunnet enes om at slutte deres dagsordensforslag med at udtrykke mistillid til regeringen og kræve valg. Det kunne SF og DKP imidlertid ikke være med til dengang. I lyset af hr. Kjeld Olesens senere udtalelser kan det godt ærgre, at man ikke fik benyttet lejligheden til at demonstrere enighed om et så forholdsvis vigtigt spørgsmål.

Forliget kom i hus derved, at hr. Lembourns løsgængergruppe i løbet af onsdag voksede gradvis fra 1 til 10 medlemmer. Det har givet meget anledning til snak om, hvordan hr. Poul Schlüter derved skulle have placeret sin gruppe som Dansk Arbejdsgiverforenings talerør og genvundet udsigten til de pengesække, som denne forening lukker op for vennerne.

Umiddelbart kan det virke ynkværdigt — for Arbejdsgiverforeningen vel at mærke.